

– Kérem, részletesen magyarázza el a problémáját! – mondja merev, érzelem nélküli hangon az ügyintéző.

Olyan utálatos ez a megingathatatlan nyugalom. Szinte égeti a bőrömet

32 Juhász Tamás

A KÉRVÉNY

a lekezelő pillantása. Mind-egy, hogy tragédia vagy jelentéktelen meghibásodás, hogy udvariasan vagy bunkón viselkedünk, ő megrendíthetetlen. Mintha fölötte állna mindennek. Mindegy,

legalább eljutottam idáig. Most pontot teszek egy történet végére, aminek happy begin-je volt csak. Hála a „fogyasztóvédelmi szabályoknak” felveszik a beszélgetést, és nem csak ez az arrogáns ügyintéző fogja hallani a döntéshez vezető utat.

– A nejemnek és nekem a gyerek volt a legnagyobb álmunk. Három évig próbálkoztunk, hiába. Pedig rajtunk nem múlt. Van az a graffiti, hogy „ismertem egy embert, aki leszokott a dohányzásról, az ivásról, a szexről és a nehéz fűszeres húsokról. Makkegészséges volt, az öngyilkosságáig.” Majdnem így történt velünk is. Csak egy maradt le a listáról... értelemszerűen. – Tudhattam volna, hogy ez sem zökkenti ki. Miért nem lehet humort programozni az ügyintézőkbe? Vagy attól tartanak, azzal elveszne a bürokrácia komolysága? – több orvost végig jártunk, hátha más diagnózist kapunk. A vizsgálatokra nagyjából egy autó árát költöttük, hiába. Mégsem adtuk fel. Mindent kipróbáltunk: agykontrollra jártunk, a feleségem jógára és akupunktúrás kezelésre. Megváltoztattuk az étrendünket. A sok zöldségtől, gyümölcsötől és a folyamatos próbálkozástól csoda, hogy nem változtunk nyulakká! – Ez is lepereg róla. Mindegy! Remélhetőleg azok, akik visszahallgatják a beszélgetést, jót szórakoznak. – Már az örökbefogadást fontolgattuk, mikor több vetélés után végre összejött a gyerek.

Mindig fiúra vágytam. Elképzelttem, ahogy megtanítom kosarazni, rajzolni és közösen makettezünk. Megtanul gitározni, és ő is tábornüzeket gyújt majd a lányok szívében, ahogy én annak idején.

– Robi születésénél minden rendben ment. Tökéletes, egészséges újszülött volt.

Nem tudtam betelni vele. Imádtam nézni, ahogy alszik vagy rácsodálkozik a világra. Simogattam pufók arcát, pici kezét, lábát, de legfőképp a pelyhedző haját szerettem.

– Munkámnak hála, sokat voltam otthon. Láthattam, ahogy fejlődik, és segíthettem a feleségemnek. Tudja, alkalmazott grafikus vagyok. – Szűrom közbe az ügyintézőnek, aki erre végre bólint. Nahát, egy emberi reakció! Tovább mesélem.

Láthattam amint a fiam négykézlábra áll, járni kezd, végül megszólal.
– Kicsit sajnáltam, hogy a „nyaú” volt az első szava. Pedig én állandóan mondogattam, hogy apa, meg anya, de úgy tűnik, a macska nagyobb hatással volt rá. – Felvételt visszahallgatók, ezt nektek küldöm szeretettel.

Mihelyst Robival lehetett nyaralni, elvittük Zadarba. Apámmal 33
– anyám halála után – sokszor jártunk ott. Így nekem fontos volt, hogy a fiammal először odamenjünk. Nem mintha ezt ő akkor értette volna. Ezért később is többször elvittük. Teltek az évek. A fiam óvodás lett, barátokat szerzett. Középsős volt, mikor egy délután érte mentem a játszótérre. Hosszas keresgélés után egy bokorban láttam meg, amint egy szőke kislánnyal csókolózik. Egyaránt büszke voltam a fiam ízlésére, és arra, hogy csajozik.

Miután finoman előcsalogattam őket, majd a fiammal elindultunk haza, rögtön rákérdeztem a kislányra. Erre Robi teljes férfiúi önérzettel közölte: „Ő Lizi, a feleségem.”

Én persze nevettem, és míg az esküvő történetét hallgattam, azon ábrándoztam, milyen jó lesz, ha majd komolyabban is beszélgethetünk a lányokról.

– A fiam elsős volt, mikor az anyai nagyszüleitől kapott egy okostelefont.

Mi a feleségemmel korainak tartottuk az ilyesmit, és nagyon dühösek voltunk miatta. A nagyszülők viszont azzal érveltek, Robit ki-rekesztik a többiek, mert nincs telefonja. Belenyugodtunk. Persze rendszeresen ellenőriztük a készüléket.

– Ekkor indult el a lavina. Robi rájött, mi a tuti érv: a „kirekesztés.” Ezután felváltva nyaggatott minket, és a nagyszüleit számítógépért, tabletért, playstationért. Mi persze próbáltuk az offline világban tartani, zacskószámra kapta a katonákat, legót, vettünk maketteket, színezőt, hiába. Lego supermariot akart, animációs programot, MBotrangert meg más villogó, mozgó, zajongó szaros robotot.

Kiegyeztünk a gyerekekkel, ha jó jegyeket hoz haza, kaphat néhányat ezek közül. Innentől valóban rendesen tanult, szabadidejében viszont felállíthatatlan volt a számítógép és egyéb képernyők elől. A nyári úszótáborba csak napokon át tartó veszekedés és duzzogássorozat után volt hajlandó elmenni.

– A nyaralásokkor is csak zombiként járt-kelt, vigyázó szemét a telefonján tartva, vakon a külföldi helyek szépségére. Persze ha szelfiről volt szó, egyből életre kelt. Hisz a közösségi média népének látnia kell, merre járt. Bár az internet e nélkül is tudja. – Kérdőn nézek az ügyintézőre, aki egyetértően bólogat... Vagy inkább mindentudóan? – Aztán Harmadikos korában beíratuk gitározni, hátha a zenélés elvonja a figyelmét a számítógéptől. Nem jött be.

A gyakorlás nem a gépezés, hanem a tanulás rovására ment.

Aztán két év után közölte, abba akarja hagyni a zeneiskolát. „Az internet tele van tutorial videókkal, amikből már most sokkal többet tanultam, mint a tanáromtól két év alatt.”

34 – Végül kivettük, és utána én próbáltam taníttatni arra a kevése, amire emlékeztem. – Szomorúan sóhajtok. – Hányszor hallottam: „apa, én ezt már megtanultam az Youtube-ról.” Végül a netre hagytam az oktatást. A fiam lelkesedése még tartott egy ideig, de mostanság számítógépes hangszerkesztő programokkal kísérletezik.

A víz kiver ezektől a „zenéktől.” Ellopnak más dalokból motívumokat, majd azokat puzzleként összerakják, mint „saját.” Aztán felteszik a netre, és hipp-hopp sztárok lesznek.

– Másik eset: egy reggel benyitok a fürdőszobába, és látom, a fiam borotválkozik. Bár még csak pelyhedzett a szája fölött, (épp, mint baba korában a haja, amit úgy szerettem) de úgy döntött ennyi elég a borotválkozáshoz. Ami rendben van. Csak az bántott, hogy nem kért tőlem segítséget.

Mikor én tartottam ugyanitt, apám vett nekem egy nagyon profi borotvát. Aztán részletesen elmagyarázta, milyen irányból vágjak, hogyan tartsam tisztán a pengét stb. Máig azt a borotvanyelet használom, amit apámtól kaptam.

– Azt képzeltem, én fogom a fiamat beavatni ebbe a férfias rítusba. Ehelyett egy rohadt tutorial video tette. Ám a legdühítőbb csak ezután jött. Onnantól, hogy Robi rendszeres internetező lett, a feleségem és én állandóan ellenőriztük a böngészési előzményeit. Egy ilyen alkalommal láttam meg Angelika nevét. Mikor a gyereknél rákérdeztem, kiderült, egy internetes társ keresőn ismerkedtek meg.

Nem az ütött szíven, hogy Robinak tizennégy évesen barátnője van, hanem hogy a lány Angliában élő magyar, és a való világban valószínűleg sosem találkozhatnak. Mikor erre rákérdeztem Robinál, egy kifejezéssel válaszolt: „Szájber szerelem.” Ezzel a válasszal nem tudtam mihez kezdeni. Hogy alakulhat ki vonzalom két ember között, ha nem érzik egymás illatát, nem érinthetik meg egymást? Az is bántott, hogy a lányt csak egy webkamerányi méretben ismerhetnék meg, ha egyáltalán. Kiindulva abból, hogy két héttel azelőtt, hogy megláttam a lány nevét, „jöttek össze”, valószínűsítem Robi titokban akarta tartani.

Külön megijesztett, hogy fogják így megismerni egymás és a maguk testét? Virtuálisan fedezik majd fel a csúcshoz vezető ösvényeket a szexualitás hegyén? Ekkor rájöttem, azt sem tudom, a fiam egyáltalán elkezdett önkielégíteni? Én az ő korában már rendszeresen nyúltam magamhoz, de ő?

Megbeszéltem a feleségemmel, és egyetértettünk, akkor már ennek is a végére kell járni. A feleségem ragaszkodott hozzá, hogy ez a férfiak dolga.

Ezért egy átforgolódtott éjszaka után vásároltam néhány pornó újságot, és leültettem a gyereket, hogy komolyan elbeszélgessünk.

Nem vagyunk prúdok, sem én, sem a feleségem. Sosem titkoltuk a gyerek előtt, mi a szex. Mikor alsóban először hallotta az olyan szavakat, mint „baszás”, „buzi”, „fasz” stb, nagyvonalakban elmagyaráztuk mi mit jelent. A részletesebb magyarázatnak akkor még nem láttuk értelmét. 35

– Robit tehát leültettem, hogy elbeszélgessünk a párkapcsolat és a szexualitás mibenlétéről. Ekkor elhangzott az unalomig visszatérő mondat: „már utána néztem az interneten.”

Amihez döbbenetemet látva hozzátette: „több pornófilmet is megnéztem.” Hirtelen hidegrázós gondolat villant be, és dadogva megkérdeztem, a látottakból videóchaten valamit ki is próbált ezzel az Angelikával? Az „igen” hallatán valami eltört bennem. A gitározás, a borotválkozás még hagyján. De az, hogy a fiam ilyen filmekből kapjon szexuális felvilágosítást...! Ráadásul mindezt kipróbálja egy lánynyal. Hozzá még videón!

Felrémltettem előttem mindaz a sötét jóslat, amit a rendszeres pornófilm fogyasztókról olvastam. Miként lesznek természetellenes szexuális vágyaik, orgazmusos és erekciós problémáik, majd a stresszoldó önkielégítések sora hogy teszi tönkre a párkapcsolatait.

– Hirtelen mintha Robi vonásait átrajzolták volna. Már nem látam benne sem magamat, sem az anyját. Csak az internetet. Mindazt, amivé az tette. Akkor jött a döntés.

Nehezen győztem meg a feleségemet. Mivel nem volt ott, nem láthatta Robi mivé vált. Ám hosszú vita után megértette.

Tizennégy évvel korábban, a gyerek születésekor abban reménykedtünk, megtaníthatjuk neki, hogyan hajoljon el az élet pofonjai elől. Megmutathatjuk neki, milyen sokféle a világ, hányféle útja van a boldogságnak. Ehelyett az internet neveli, attól tanul meg „mindent.” Nekünk meg csak az eltartása marad. A konfliktusok, étkeztetés, laktatás. Ebből köszönjük, nem kérünk.

– Lemondunk a gyerekeinkről, egyetlen nagy közös vágyunkról, és átadjuk az internetnek. Helyesebben az azt működtető cégeknek. Már beszéltem a Facebookkal, a Google-lal, és ugyanezt fogom kérni minden startup cégtől. Van elég pénzük, hogy ne csak neveljék, tartsák is el! Etessék, ruházzák, fizessék az iskoláit. Innentől veszekedjenek vele maguk, ha nem fekszik le időben, ha rossz jegyet hoz haza, ha nem telefonál a buliból, és ha tanulás helyett játszik, vagy pornót néz a gépen.

Az ügyintéző kifejezéstelen arccal néz, majd bólint. Gépies nyugalma, most hogy mindezt elmondtam még inkább dühít. Végül megszólal kimért, tökéletesen modulált robothangján.

– Köszönjük, hogy igénybe vette virtuális ügyintézőnket. Kérjük más-
kor is forduljon bizalommal hozzánk! Az oldal elhagyása előtt kérjük kattint-
son a monitor jobb felső sarkában lévő ikonra, és értékelje szolgáltatásunkat!

